πρῶτος ἐγένετο! Ταῦτα μὲν λέγουν Διόδωρος καὶ Αἰλιανὸς, ὅλοι δὲ οἱ ἱστορικοὶ συμφωνοῦν λέγοντες ὅτι πρῶτος αὐτὸς κατέβαλε τὴν ὑπερήφανον ὀφρὺν τῶν Λακεδαιμονίων ἀναδείξας αὐτοὺς οὐχὶ ἀνικήτους ὡς μέχρι τοῦδε ἐνομίζοντο, ἀλλὰ νενικημένους, τρέμοντας καὶ μὴ δυνηθέντας εἰς τὸ ἑξῆς νὰ τυραννῶσι διὰ τῆς ἀγριότητος αὐτῶν καὶ ἀδικίας τοὺς λαοὺς τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ἐπαμινώνδας ἐσύστησε τὸν ἀτρόμητον ἐκεῖνον στρατὸν τοῦ ἱεροῦ λόχου, τὸν ὁποῖον καὶ οἱ λεγεῶνες τῶν ῥωμαίων δὲν ἠδύναντο νὰ νικήσωσι καὶ ὅστις ὡς λέγει ὁ Αθήναιος συνίστατο ἐξ ἐραστῶν καὶ ἐρωμένων, διὰ νὰ παραστήσῃ φαίνεται τὴν τοῦ Ἔρωτος σεμνότητα, οἵτινες ἠσπάζοντο θάνατον ἔνδοξον ἀντὶ αἰσχροῦ καὶ ἐπονειδίστου βίου. Αὐτὸς κατέβαλε πᾶσαν σπουδὴν διὰ νὰ καταστήσῃ τὸν στρατόν του ὅλον καὶ ἠθικῶς ἀνώτερον τῶν ἄλλων στρατῶν, αὐτὸς ἀνέδειξε περιφήμους στρατηγοὺς τοὺς Δεῖμαντον καὶ Ἰολλίδαν καὶ ἐνόσῳ ἔζη, ἡ Βοιωτία ἦτο ἡ δυνατωτέρα ἐπικράτεια τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὁ θάνατός του κατὰ δυστυχίαν ὑστέρησε τοὺς Βοιωτοὺς τοῦ μεγαλείου αὐτῶν καὶ τοὺς ἐπανέφερεν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν θέσιν καὶ ὅμως μέχρι τῆς ὑποδουλώσεως αὐτῶν εἰς τοὺς Μακεδόνας καὶ Ῥωμαίους ἔχαιρον ἐξιδιασμένην ὑπόληψιν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων.

Περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς συνετάχθη τὸ ἑξῆς ἐλεγεῖον.

Ἡμετέραις Βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν
Μεσσήνη δ' ἱερὰ τέκνα χρόνῳ δέχεται
Θῆβαι δ' ὅπλοισι μεγάλη πόλις ἐστεφάνωται,
Αὐτόνομος δ' Ἑλλὰς πᾶσ' ἐν ἐλευθερίῃ.

Αἱ γυναῖκες τῶν Βοιωτῶν διδασκόμεναι καὶ οἰκαδε καὶ εἰς τὰ δημόσια γυμνάσια ἐλευθέρως καὶ φρονίμως, ἦσαν μεγαλόσωμαι καλοκαμωμέναι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξανθαί. Εἰς τὸν περίπατον αὐτῶν ἦσαν εὐγενικώτεραι, εἰς τὸν στολισμὸν γλαφυρόταται, εἰς τὴν ἠθικὴν ἀνεπίληπτοι, δημοσίᾳ δὲ ἐξήρχοντο καλυπτόμεναι τὸ πρόσωπον μέχρις ὀφθαλμῶν. Τοὺς πλοκάμους αὐτῶν εἶχον περιπλεγμένους ἄνω τῆς κεφαλῆς, ἣν περιεκάλυπτον μὲ λευκὸν κάλυμμα, τοὺς δὲ πόδας των εἶχον ἐσκεπασμένους μὲ ἐμβάδας πορφυρᾶς καὶ τόσον ἀβαθεῖς, ὥστε ἔμενον οἱ πόδες σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ἀσκεπεῖς. Ἡ φωνὴ αὐτῶν ἦτον εἰς ἄκρον γλυκεῖα καὶ πλήρης μουσικῆς ἁρμονίας καὶ ποιήσεως, τὰ ἐνδύματά των κόσμια καὶ σεμνά. Οἰκαδε ἐφαίνοντο ἄξιαι καθ' ὅλα τῆς οἰκιακῆς λεγομένης οἰκονομίας, δημοσίως δὲ ἐν καιρῷ τῶν πανηγύρεων ἄξιαι νὰ φιλονεικήσωσι καὶ μὲ τοὺς ἄνδρας περὶ τῶν πρωτείων τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ποιήσεως, διὸ καὶ ὁ Σοφοκλῆς.

Θῆβας λέγεις μοι τὰς πύλας ἐπισταστόμου
Οὗ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς.

Ὁ δὲ Δικαίαρχος λέγει ταῦτα. « Αἱ γυναῖκες αὐτῶν τοῖς μεγέθεσι, πορείαν ῥυθμοῖς εὐσχημονέστατα τε καὶ εὐπρεπέστατα τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι γυναικῶν. Τὸ τῶν ἱματίων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα τοιοῦτόν ἐστιν, ὥσπερ προσωπιδίῳ δοκεῖν πᾶν τὸ πρόσωπον κατειληφθαι· γὰρ ὀφθαλμοὶ διαφαίνονται μόνον τὰ δὲ λοιπὰ μέρη τοῦ προσώπου πάντα κατέχεται τοῖς ἱματίοις· φοροῦσι δ' αὐτὰ πᾶσαι λευκὰ· τὸ δὲ τρίχωμα ξανθὸν ἀναδεδεμένον μέχρι τῆς κορυφῆς, ὃ δὴ καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λαμπάδιον· ὑπόδημα λιτὸν οὐ βαθὺ φοινικοῦν δὲ τῇ χροιᾷ καὶ ταπεινόν. Ὑσηλωτὸν δὲ ὥστε γυμνοὺς σχεδὸν ἐκφαίνεσθαι τοὺς πόδας, εἰσὶ δὲ καὶ ταῖς ὁμιλίαις οὐλίαν Βοιώτιαι μᾶλλον δὲ Σικυώνιαι· καὶ ἡ φωνὴ δ' αὐτῶν ἐστὶν ἐπίχαρις· τῶν δὲ ἀνδρῶν ἀτερπὴς καὶ βαρεῖα· οἱ γάμοι αὐτῶν ἐγίνοντο ὡς ἑξῆς. Οἱ γονεῖς καὶ συγγενεῖς τῆς νύμφης ἔφερον αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νυμφίου ὅπου ἐτελεῖτο ὁ γάμος, δι' ἁμάξης ἢ τοὺς ἄξωνας ἑκάτον ἀκολούθως· παρὰ τῇ οἰκίᾳ διὰ νὰ δηλοποιήσωσι τῇ νύμφῃ ὅτι ἐκεῖ ὤφειλε νὰ διαμένῃ σεβομένη τὸν νυμφίον της καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὴν ὁπωσδήποτε Τοιοῦτοι ἐγένοντο οἱ Βοιωτοὶ, ἀλλ' αἱ δι-χόνοιαι αἵτινες δὲν ἠδυνήθησαν πώποτε νὰ παύσωσι μεταξὺ τῶν πρωτευουσῶν πόλεων τῆς Βοιωτίας, αἱ συχναὶ ἀδικίαι τῶν Θηβῶν κατὰ τῶν ἄλλων πόλεων ἃς ἤθελον δεσποτικῶς νὰ ἐξουσιάζωσιν ἐναντίον τῶν κοινῶν συνθηκῶν ἐπέφερον πολλάκις δεινὰ ἀθεράπευτα καὶ τέλος τὴν ἐκδίκησιν τὴν ἐπιβουλὴν καὶ τὴν παραμέλησιν τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ μετ' οὐ πολὺ τὴν αὐτὴν εἰλωτείαν.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΙΣ

Κ' ΕΓΩ ΗΓΑΠΗΣΑ.

Κ' ἐγὼ ἠγάπησα· κ' ἐγὼ ἐντὸς πιστῆς καρδίας
Διῆλθον ἄλλοτε στιγμὰς ἀγνώστου εὐφροσύνης,
Κ' ἐγὼ διῆλθον ἐραστὴς καὶ τέκνον τρικυμίας,
Καὶ μ' ἀπληστίαν τὴν ψυχὴν ἀνέπνευσα ἐκείνης!
Ὦ, ἐνθυμοῦμαι· τῆς ψυχῆς ἡ μνήμη δὲν ἐκλείπει,
Δὲν λησμονοῦνται οἱ καιροὶ ποτὲ οἱ λατρευθέντες,
Τῆς ἀπωλείας ἡ πικρὰ τοὺς διασώζει λύπη,
Καὶ εἶναι θελκτικώτεροι εἰς τὴν ψυχὴν ταφέντες...
Ἀποθαμμένοι χρόνοι μου· εἰς τὴν ψυχήν μου ζῆτε!
Ζήθι εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐρωτευμένη μου φίλη·
Τοῦ παρελθόντος ἐρασταὶ εἶναι οἱ Ἑρημῖται,
Καὶ δὲν ἀνοίγει δι' αὐτοὺς τοῦ μέλλοντος ἡ πύλη·
Παρὸν δὲν ἔχω, αὔριον, δὲν θέλω νὰ ἐλπίζω·
Τοῦ παρελθόντος τὴν πνοὴν μακρόθεν ἀναπνέω,
Εἰς μίαν ἄκραν τῆς ζωῆς σιωπηλὸς καθίζω,
Κ' ἐκείνην ἐνθυμούμενος χωρὶς ἐκείνην κλαίω,
Φεῦ· ὅσοι δὲν ἠγάπησαν δὲν ἔχουν μνήμην μόνον·
Τίς δύναται τὸν ἔρωτα ποτὲ νὰ λησμονήσῃ;

Καὶ εἰς τοῦ παρελθόντος του ἓν ῥάκος ἀπ' τὸν χρόνον
Δὲν ἀποσπᾷ, τὸ πενιχρὸν παρόν του νὰ ἐνδύσῃ;
Κ' ἐγὼ ἠγάπησα, ἀλλὰ καὶ ἀγαπῶ εἰσέτι·
Δὲν αὐτοχειριάζομαι μὲ λήθην ἀπαισίαν,
Ἐὰν πετοῦν ἀκράτητα καὶ φεύγουσι τὰ ἔτη,
Μαζῆ των δὲν λαμβάνουσι ποτὲ καὶ τὴν καρδίαν.
Εἰς τὴν ὡραίαν μου νεκρὰν πιστὸς κ' ἐγὼ ἐμμένω.
Ὁ θάνατος τῆς ἔκλεισε τὸ ἀνθηρόν της στόμα,
Κ' ἐνῷ μὲ πόνου δάκρυα τὸ μάρμαρόν της ῥαίνω,
Ἐκείνη δὲν ἀπέθανε — τὴν ἀγαπῶ ἀκόμα!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ τερπνότερος μὴν τῆς ἀνοίξεως, ὁ Μάϊος, τελεῖ σήμερον τὴν πρώτην του συνεδρίαστιν· πόσον ἡ φύσις εἶναι μαγευτική! ὁποία ποικιλία οὐρανίου μειδιάματος· ἡ ἀηδὼν προαναγγέλλει τὴν δύσιν καὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἡ σελήνη χρυσόνει διὰ τῶν ἀκτίνων της τὴν ἠρεμοῦσαν θάλασσαν. Ἔξελθε εἰς τὰς ἐξοχάς, αθώα κόρη, ῥίφθητι ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ τάπητος τῆς χλόης, σύλλεξον τὰ ἔνθεν καὶ ἔθεν διεσπαρμένα ἄνθη· ἐδῶ κεῖται ἡ ἀνεμόνη, ἐκεῖ τὸ εὐῤῥόσυνον καὶ ἀφελὲς ἴον, μακρύτερα τὸ ἄχαρι γαρόφαλον, πλησίον ἡ εὔοσμος λεβάντη μετὰ τῆς ἀκαλήφης (τζουκνίδος) καὶ τῆς μυρσίνης· θαύμασον τὸ εὐλύγιστον καὶ λευκὸν ῥόδον τοῦ Μαΐου, ἀλλὰ μὴ θέτῃς χεῖρα ἱερόσυλον ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ πανήγυρις ἤρχισε, τὸ τύμπανον κρούει τὸν ὕμνον· ὁ μόσχος ὁ σιτευτὸς θύεται σήμερον, πλούσιοι καὶ πτωχοί, γέροντες καὶ νέοι, συνέλθετε, κλίνατε γόνυ ἔμπροσθεν τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Τερψιχόρης.

Ὡς καὶ αὐτὰ τὰ πτηνὰ δὲν μένουσιν ἀμέτοχα τῆς ἀγαλλιάσεως· κάτωθεν τῶν ἀμυγδαλεῶν, ὁ ἐξ εὐγενῶν καταγόμενος κορυδαλὸς ἀγάλλεται, τὸ παρελθὸν διὰ στεναγμῶν ἐνθυμούμενος· ἐκεῖ τὸ νεώταταν στρουθίον, ἀμέριμνον καὶ πηδηκτὸν κελαδεῖ ῥοδοπαίζον μὲ τὸ παρόν του· μακρύτερα τὸ ἄστατον, ἀλλὰ ζωηρὸν ὀρτίκιον, διαβαίνει ῥύακας, ἀναβαίνει ὄρη, καὶ διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ κάλλος καὶ τὸ εὐλύγιστον ὑψιπετῶν πτηνῶν, κινδυνεύει νὰ πέσῃ εἰς τοὺς ὄνυχάς των· μόνος ὁ συκοφάγος ἀμέριμνος καὶ μελαγχολικός, περιφρονεῖ τὸν θάνατον, ὡς νὰ ἔλεγε· *ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης*. Πρὸς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος πετᾷ ἡ παραπονεμένη νυκτερὶς, λάθρα εἰσδύουσα εἰς τὸν κῆπον διὰ τῶν προσπαθειῶν τῆς γλαυκὸς· τὰ αἰσθήματα εὐκόλως δὲν λησμονοῦνται.

Ἡ Ἑρμούπολις ἔστειλε πρό τινος καιροῦ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοὺς δύο ἐπὶ καλλονῇ ἀντιπροσώπους της· ἡ μία ἔμενεν εἰς Πειραιᾶ καὶ ἔφερε τὴν μεταξὺ τῶν ξένων στάσιν, ἡ ἄλλη κατῴκησε τὰς Ἀθήνας· ὁ πυρετὸς ὃν ἡ παρουσία των ἐπροξένησεν εἰς τὴν νεολαίαν ἦτο σφοδρὸς, ἀλλ' εὐτυχῶς τὸ ξηρὸν κλῖμα τῶν Ἀθηνῶν δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὸν τῆς νόσου ταύτης, καὶ ὀλιγοήμερος ὑπῆρξεν ἡ διάρκειά της. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑρμουπόλεως δὲν ἀνέβησαν ὡς οἱ βουλευταὶ τὸ βῆμα, αἱ συνεδριάσεις των ἐγένοντο ἐντὸς πολυτελῶν αἰθουσῶν, οἱ λόγοι των ἦσαν πειστικοί, καὶ εὐτυχεῖς λογίζονται οἱ λαβόντες τὰς προτιμήσεις. Εἷς κομψὸς νεανίας μὴ εὐτυχήσας νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰς συνεδριάτεις των, εἰμὴ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ἀναχωρησεώς των, ἀφοῦ τοὺς ἐγκαρδίους ἀσπασμούς του δι' ἀνθοδέσμης ἀπέστειλεν, ἀνέκραξε θὰ ἀποθάνω πάντοτε ἐλπίζων.

Οἱ χοροὶ τῆς Λέσχης ἔκαμον καί τινας εὐτυχεῖς Ἰδοὺ τὸ ῥόδον τοῦ Φεβρουαρίου ἐντὸς ὀλίγου ἐκλείπει ἐκ τοῦ ἀνθῶνος· εὐχόμεθα ὥστε τὸ ἔτος τοῦτο νὰ δοθῶσι πλειότεροι καὶ ἡ εὐτυχία νὰ ἐκταθῇ εἰς εὐρύτερον κύκλον. Ἐτελέσθησαν πρό τινων ἡμερῶν μεγαλοπρεπῶς οἱ γάμοι τῆς Κ. Μ. Τυπάλδου μετὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῶν Ἐπιτελῶν Κ. Ῥώμα· τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο ζεῦγος εἴθε μακροβίως καὶ εὐτυχῶς τὸν βίον διαγάγοι. Εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Πατισίων ὅπου γίνεται συνήθως ὁ περίπατος, τινὲς τῶν Κυριῶν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐξερχόμεναι, καλύπτουσι τὸ πρόσωπόν των μὲ μαῦρον πέπλον· τί σημαίνει τοῦτο; φοβοῦνται μήπως αἱ ἀκτῖνες τῶν θελγήτρων των προσβάλωσι τοὺς διαβάτας; Καὶ ἄλλη Ἀμαζὼν ἐξ ἀνατολῆς παρουσιάσθη εἰς τὸν ὁρίζοντα τῶν Ἀθηνῶν· εἶναι γλαυκῶπις· τὸ λοξοειδὲς βλέμμα της εἶναι ζωηρὸν, θαυμάσατέ την· ἐρασταὶ τοῦ ὡραίου, ῥαντίσατε αὐτὴν μὲ ῥόδα· γεωμέτραι τῶν τριόδων ἀποσυρθῆτε . . . παραχωρήσατε τὰ πρωτεῖα εἰς τοὺς ἱππότας τῆς ἀνωτέρας περιωπῆς· τὸ μῆλον τῆς ἔριδος ῥίπτεται ἐντὸς ὀλίγου· μείνατε θεαταὶ τῆς κωμῳδίας. . .

Ὁ συρμὸς εἶναι ἡ τροφὴ τοῦ ὡραίου φύλου, ἅπαν κατὰ δύναμιν ἀκολουθεῖ αὐτόν· ἔνιαι τῶν Κυριῶν καλλωπίζονται ἔχουσαι πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ σχέδια τῶν Παρισίων, καὶ ἐκ τούτου ἡ κοινὴ παρῳδία, ἐνδύεται ὡς φιγουρίνι· ὁ νεωτερισμὸς ἐν Ἀθήναις ἐπασχολεῖ τὸ ἔτος τοῦτο πλέον τὴν κεφαλὴν τῶν Κυριῶν ἢ τὸ σῶμα· οὕτως αἱ μὲν κοσμοῦνται à la felix ἄλλαι πάλιν à la valoie· εἰς τὸν καλλωπισμὸν των ἐν γένει μεταχειρίζονται τὴν κόνιν (πούνδρα) κοινῶς λεγομένην καὶ μόνον αἱ ἀνθηραὶ κόραι δὲν κάμνουσι χρῆσιν αὐτῆς· οἱ Κύριοι φέρουσιν ἐπενδύτας μακροὺς τοὺς ὁποίους εὐφυῶς Ἕλληνίς τις ὠνόμασε à la proprietaire.

Ἡ Βουλὴ συνεδριάζει καθημερινῶς, ἐπιψηφίζουσα τὰ νομοσχέδια τὰ ὁποῖα τὸ ὑπουργεῖον καθυποβάλλει, ἂν τινες θελήσουν νὰ ἀντιπολιτευθῶσι, τὸ τῆς διαλύσεως τῶν Βουλῶν διάταγμα φαγκρίζει εἰς τὸν κόλπον ἑνὸς ὑπουργοῦ. — Ἡ ἀνάκρισις κατὰ τοῦ Σπύρου Μηλίου εἰσέτι δὲν ἀποπερατώθη, ἡ Γερουσία δραστηρίως ἐργάζεται· ἐκεῖ ὁ Κ. Χρηστίδης ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀκολουθεῖ τὸν ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν βῆμα πρὸς βῆμα καὶ τὰ νομοσχέδιά του ἀναλύει συζητῶν.

Ἡ πόλις τοῦ Πειραιῶς εὐγνωμονεῖ εἰς τὸν Ναύαρχον Βαρδιὲ-δὲ-Τιτὰν διὰ τὸν καλλωπισμὸν τὸν ὁποῖον ἐν αὐτῇ ἐπήνεγκεν· αἱ μεγαλήτεραι ὁδοὶ ἐλιθοστρώθησαν, τὰ ἑτοιμόῤῥοπα ἐρείπια καὶ καφφενεῖα